

Víctima: Miquel Serra Llinàs
Autoria: Cristina Robles de Pedro

Benvolgut tío Miquel,

M'adreç així a tu perquè és com sempre t'hem conegut. I, per conegut, malauradament, vull dir que és com hem sentit parlar de tu, però per uns motius completament injusts mai t'hem pogut tractar ni ens has pogut conèixer a nosaltres. Jo som na Cristina, la neta de la teva germana petita, na Catalina. Tampoc vares poder conèixer ma mare, la teva neboda, na Maria Victòria; ni el meu padrí, el teu cunyat, en Daniel. Ni tampoc vares tenir temps de formar la teva pròpia família.

Sempre has estat present a la nostra vida, en forma de foto emmarcada en blanc i negre i del relat oral de records de moments familiars que no varen poder tenir continuïtat.

La meva padrina mai va oblidar petits fets quotidians dels pocs anys que vàreu compartir; ens contava, per exemple, que t'oferires a dur-la a be a l'altra punta de Palma per treure-li les angines o que li donaves doblers guanyats amb la teva feina perquè pogués anar al cinema, que tant li agradava; i, només amb aquests relats, va fer que t'estimàssim com ho feia ella mateixa. Per referir-se a tu, passats els anys i carregada de resignació però no d'oblit, ho feia d'una manera que li sortia natural però que em sembla molt significativa: «quan mos prengueren el tío Miquel». Precisament, la primera accepció del verb *prendre* és «Agafar (alguna cosa d'altri), sovint contra la voluntat d'aquest, amb una certa violència». Crec que queda tot dit.

Et varen venir a cercar el 29 de setembre de 1936, el dia del teu sant i de l'aniversari del teu germà Rafel. Els teus pares varen anar a la costa de la Sang, on llavors hi havia la policia, però els feren tornar per allà on havien vingut amb l'amenaça que quedarien retinguts perquè hi havia toc de queda. Sabem que et varen tancar a Can Mir, com a tants altres. Allà vares passar les teves darreres festes de Nadal, disculpant-te amb la família, pares i germans, per no poder celebrar-les junts, i encara amb l'esperança de recobrar la somiada llibertat, esperant amb ànsia el dia de poder tornar a casa, que demanaves que romangués amb la porta oberta. Un dematí del mes de març de 1937, quan anava a fer feina, la teva germana Maria va topar amb un funcionari de Can Mir que li va dir que aquell dia sortiries; acabat el jornal, ben contenta, va tornar a ca vostra, però tu no hi eres. Aquell dia sortires de Can Mir, sí, com molts d'anys després ens va confirmar un company que va coincidir allà amb tu, però no en llibertat ni per tornar a casa.

Escarrufa pensar el que degueres patir, amb divuit anys que tenies, insuficients per haver fet cap mal en aquest món. Et va tocar viure un moment molt complicat, en què tenir determinades idees, ben legítimes, o, senzillament, pensar diferent va fer que se't privàs de l'oportunitat de viure i que tots els que t'envoltaven quedassin amb un buit que no varen

G
O
I
B
/

aconseguir omplir mai.

Hem gratat tot el que hem pogut per saber de tu i no dubtis que ho continuarem fent. No podem canviar el que va succeir, però sí que podem fer que no s'oblidi i que, d'alguna manera, quedi alguna petjada teva en forma de memòria.

Una aferrada ben forta,

La teva família